

Kurban Edilen Ömrüm

– cumayazıları · 05 Kasım 2011

Kurban edilen ömrüm, her bayram acıtır yüreğimi. Çocukluktan başlayan bir acının belkide bu bayram doruğa çıktığına şahit oluyorum. Hüzün bir kez daha şehrin sokaklarında geziniyor, yoksul evlerin kapısını aralıyor hoyratca. Bu evlerin sakinleri, kimisi aç, kimisi çıplak ayak, bayram namazına gidiyorlar. Ellerin açıp bu bayramda yaradana dua edecekler...

Rahmetli Annem; "Yoksul evlerine, bayramlar uğramazmış" derdi. Bu söz, her bayram artık biraz daha yüreğimi acıtarak hissettiriyor kendini. Kenar mahallelerde bir kaç görgüsüz insanı gördüğümde, acım ikiye katlanıyor...

Bugün bayramın birinci günü. Hüzün bu şehirde hiç bu kadar ağır gelmemişti sürgün yüreğime. Ben bayramda huzuru yüreğimde, bayramda geleneği benliğimde yaşamak isterken, Ülkemin içindeki durum ve kenar mahallelerin görgüsüzleri mübarek kurban bayramını zehir ettiler...

Namazdan çıkıp, fırının yolunu tuttum. Fırından iki adet sıcak ekmeği kağıda sardırıp dışarı çıktığımda, karşımda 55 – 60 yaşlarında bir kadın bana bakıyordu. Kadının ayağında eski yazlık bir ayakkabı, basma etek, sırtında eski bir mont. Saçları belkide aylardır kuaför yüzü görmemiş uzun ve dağınık. Ben ilerleyip geçerken kadının yanından, o gözlerimin içine bakıyordu. Bir kaç adım sonra bende durakladım, arkamı dönüp baktığımda, kadının yüzündeki çaresiz bakış içimi sızlattı.

Sabahın soğuşunda, fırından aldığım ekmeğin buğusu çıkıyordu. Ellerim, ekmeğin sıcaklığından yanarken, ben bir an önce oradan uzaklaşmanın telaşına düştüm. Arabama ulaştığımda, kadının yüzündeki çaresiz bakışlar gitmiyordu benliğimden. Sonra ilkinip sordum kendime. Neden bu kadın gözlerimin içine böyle çaresizce baktı? Neden durupta soramadım bu çaresizliğiniz niye? Ekmeğin sıcaklığı mı engel olmuştu, ya da hava soğukluğu. Bir an önce kendimi arabaya atmamın bencilliğimiydi içimdeki.

Dönüp son kez arkama baktığımda, kadın olduğu yerden bana bakıyordu. İlkinip kendime geldim. Gitmeliydim o çaresiz bakışlı kadının yanına. Arabaya koyduğum ekmeğin kenarından biraz kopartıp yiye yiye kadının yanına ulaştım. Kadın " İyi Bayramlar Evladım" dedi. Size de iyi bayramlar dedim. "Arkamdan öğle baktınız ki, gelmemek olmazdı" dediğimde kadının gözleri doldu. Elimdeki sıcak ekmeğin, buz kesti sanki. Kala kaldım öylece kadının karşısında...

Ben

Neden ağlıyorsun anacığım dedim.

Kadın

Oğlum askerde, kocamı ani bir hastalık yüzünden kaybettim.

Ben

Başınız sağolsun, çok üzüldüm. Allah kavuştursun kaç ayı kaldı oğlunuzun?

Kadın

Daha altı ayı var oğlumun. Kiramı ödeyemedim bu ay. Kış geldi nasıl ısınacağım. Oğluma babasının öldüğünü bile söyleyemedim üzüldür diye...

Kadını susturmak ne mümkün. Gözlerinden akan yaşların sayısı belirsiz, yüreğindeki acı yüzüne yansımış...

İsmi bilmediğim kadın, çaresiz ülkemin, kimsesiz insanıydı oysa. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemez oldum. Elimdeki ekmeği uzatıp kadına, "Anacığım al sende bir lokma ısır" dedim.

Sonra cebimden para çıkartıp verip uzaklaştım kaçarcasına, gözlerimden akan yaşları silmenin telaşıyla...

'İnsanlar farklıdır, ancak göz yaşları hepsinin aynıdır' dostlar. Kadının gözyaşları ve yüreğinin bir köşesi kanayanların gözyaşları aslında aynıymış meyerse. Kurban edilen bu yüreğimin göz yaşı ile, bu garip kadının göz yaşı aynıymış meyerse. Üzülmesin diye sevdiklerim, içime attıklarım veryansınlar ile, kardeşmiş kadının yüreğindeki veryansınları meyerse...

Artık ne sıcak ekmeğin lezzeti kalmıştı ağzımın içinde nede kahvaltı yapma isteği kalmıştı benliğimde. Bayram harçlığı alan çocuklar misali, bende hüznü almıştım ellerime. Bu hüznün harçlığı ile bayramlaşmaya gittim şehrin kenar mahallesine...

Sabahki kadının yüzü gözlerimin önünden gitmişti derken, bayramlaşmaya gittiğim evin yanında kesilen boğanın sesiyle tekrar geldi gözlerimin önüne. Dışarı çıktığımda, bilmem kaç bin Türk Lirasına aldığı kurbanlığı, yüksek sesle anlatan görgüsüzlerin içinde buldum kendimi. Hepsinin elinde kasap bıçakları, koca boğayı boğazlar misali kesmeye çalışıyorlardı.

Dakikalar geçmiş, onca küçük çocuğun gözlerinin içine bakarak, bebeklerin anlına kurban kanı sürerek yüzlerce kg.lık boğanın etini parçalıyorlardı. Kendimi oradan alamadım, filmin sonunda sanki birşeyler olacak gibi hisseder olmuştum.

Sonra etler parçalandı, herkese kılı kırk yarararak pay edildi. Tam işleri bitmişti ki, karşıdan bir adam görüldü. Adam ellisinde vardı, temiz giyimli ve kibar bir beyfendiye benziyordu. Bir kaç adım atıp, kurban kesilen yerin başına kadar geldi. Görgüsüzler takımı, adamı aşağılar şekilde baktılar. İçlerinde biri Buyur beyfendi ne vardı?

Adam

İyi bayramlar. Allah kabul etsin dedi.

Bütün herkes adamın neden kurbanın başına kadar geldiğini anlayamadı. Dakikalarca bakışmadan sonra,

Adam

Ben yukarıdaki okulda öğretmenlik yapıyorum. Kusura bakmayın bu bayram evime et alamadım.

Oğlumda evde ağlıyor, ben de attım kendimi sokağa...

Göğüzler takımı, hiçbir şey olmamış gibi.

Eee sonra. deme terbiyesizliğini gösterdiler.

Adam

Ben anlatamadım galiba. Eğer kurban dağıtımı yapacaksanız bir parça verebilir misiniz. Çocuğum için evime götürüyüm.

Göğüsüzler

Biz kurban etini tarttık, ayırdık. Veremeyiz. Sen boğanın ayaklarını (tırnaklarını) al oradan dediler...

Adam

Gözleri yaşlı bir şekilde oradan kaçarcasına arkasını dönüp uzaklaştı...

Yüreğim yandı. Koşup arkasından yetişemedim. Gözlerimden akan yaş silemedim, dönüp bu insanlıktan nasiplerini almamışlara iki çift lafta söyleyemedim.

Sabah yüreğimi garip kimsesiz kadın, şimdide bu garip adam dağladı...

Bu bayramda, kurban edilen ömürden bana bu mısralar kaldı.

İnsanlar farklı olabilirler ama yüreklerimizi kanatan gözyaşlarımızın rengi hep aynıdır.

İyi Bayramlar